

KATEDRA I ZAKŁAD DIAGNOSTYKI LABORATORYJNEJ Uniwersytet Medyczny w Lublinie

Kierownik: Prof. dr hab. Janusz Solski

ul. Chodźki 1, 20-093 Lublin

tel./fax: 081 7423813, jsolski@wp.pl

OCENA

dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej dr n. farm. Ryszarda Tomasiuka.

1. Charakterystyka Habilitanta.

Dr n. farm. Ryszard Tomasiuk urodził się 23 października 1951 roku w Kaliszu. Studia na kierunku Analityka Kliniczna ukończył na Wydziale Farmaceutycznym Śląskiej Akademii Medycznej w 1978 r. Od ukończenia studiów do chwili obecnej związany jest zawodowo z diagnostyką laboratoryjną. Nieprzerwanie od 30 lat pełni funkcję Kierownika Działu Diagnostyki Laboratoryjnej w SPZOZ w Mińsku Mazowieckim a także jednocześnie od 2006 roku pracuje na stanowisku starszego asystenta w Zakładzie Diagnostyki Laboratoryjnej w Wojewódzkim Szpitalu Bródnowskim w Warszawie. W roku 1988 uzyskał stopień dr n. farmaceutycznych w Akademii Medycznej w Łodzi na podstawie dysertacji pt „Aktywator plazminogenu nabłoniaka Guerin”.

Równoległe z rozwojem naukowym dr Tomasiuk poszerzał swoje kwalifikacje zawodowe uzyskując pierwszy (1981) i drugi (1996) stopień specjalizacji w zakresie analityki klinicznej.

Zauważyć należy, iż Habilitant nie ma doświadczenia akademickiego, nigdy bowiem nie był nauczycielem akademickim, choć dostrzegam jego pracę jako wykładowcy w Studium Zawodowym a także opiekę w latach 1983-1986 nad trzema pracami magisterskimi w Zakładzie Biochemii Farmaceutycznej AM w Łodzi, jak również opiekę nad studentami Oddziałów Analityki Medycznej odbywającymi swoje praktyki zawodowe w laboratorium. Jest aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Diagnostyki Laboratoryjnej i Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.

2. Ocena dorobku naukowego.

Bilans osiągnięć publikacyjnych dr Ryszarda Tomasiuka opisany przyjętymi parametrami jest następujący: łączny Impact Factor – 25.438, łączna punktacja MNiSW – 323, IC – 225.56, liczba cytowań – 56, współczynnik Hirscha – 3.

W tym dorobku publikacyjnym mieści się 6 prac o łącznym IF – 15.858, które stanowią rozprawę habilitacyjną, a ta wymaga oddzielnej oceny.

Pozostałe osiągnięcia to 14 publikacji – oceniane łącznie i dalej zwane dorobkiem naukowym – skupiają 10 prac doświadczalnych o łącznym IF – 9.580 oraz 4 prace opublikowane w czasopismach „bez IF”, w tym 3 prace pogładowe. Ponadto dostrzec należy 23 doniesienia zjazdowe.

Tematycznie dorobek naukowy dr Tomasiuka obejmuje 3 główne obszary:

- Czynniki nowotworowe wpływające na hemostazę.
Osiągnięcia badawcze nad tym problemem zaowocowały w 1991 roku Naukową Nagrodą I-stopnia Ministra Zdrowia
- Badania nad istotą zespołu jelita nadwrażliwego.
W tym obszarze na uwagę zasługują wyniki wskazujące, iż nie alergeny pokarmowe są przyczyną dolegliwości ale nierozpoznana choroba trzewna
- Badania nad rolą ferrytyny w chorobie Alzheimera.
Bardzo nowatorskie badania w międzynarodowym zespole pozwoliły na dowiedzenie, iż zaburzona funkcja magazynowania żelaza prowadzi do rozwoju choroby.

Dorobek naukowy uzupełniają prace wymagające zastosowania nowoczesnych metod analitycznych a dotyczące wartości diagnostycznej oznaczania NT-proCNP w płynie mózgowo-rdzeniowym u pacjentów z zapaleniem opon mózgowo-rdzeniowych, oznaczania poziomu wybranych hormonów w ocenie progresji choroby Parkinsona, a także oznaczania aktywności enolazy neuronalnej w rokowaniu przebiegu udaru niedokrwienego mózgu. Zauważyć należy też pracę dotyczącą próby korelacji stężenia interleukiny 6 i interleukiny 10 z nasileniem insulinooporności w zespole metabolicznym.

Zdobyty w sposób rzetelny i ugruntowany wieloletnim doświadczeniem potencjał analityczny Habilitanta spowodował, iż dr Ryszard Tomasiuk stał się rozpoznawalnym i cenionym analitykiem klinicznym dla zespołów badawczych podejmujących realizację zadań z szeroko pojętej biochemii klinicznej.

3. Ocena rozprawy habilitacyjnej.

Dr Ryszard Tomasiuk swoją rozprawę habilitacyjną przygotował w postaci opracowania zatytułowanego „NT-proCNP w płynach biologicznych jako nowy biomarker w różnych jednostkach chorobowych”, które nie jest osobną monografią, ale omówieniem zbioru 6-ciu publikacji w renomowanych periodykach o łącznym IF – 15.858. Ten fakt, jako recenzent, w pełni ogarniam i mam świadomość, iż stawia to mnie w roli swego superrecenzenta już opublikowanych prac. Ze swej strony zatem, oceniam nie same prace ale koncepcję ich wykorzystania i na ich podstawie snucie uogólnień w postaci rozprawy habilitacyjnej.

Swoistą przesłanką rozprawy habilitacyjnej, wynikającą z dotychczasowych własnych doświadczeń ale też i z systematycznego śledzenia dokonań innych była konkluzja, iż stosunkowo niedawno odkryty (1990 rok) peptyd natriuretyczny typu C z poznaną jego biochemią w ustroju może mieć istotną wartość prognostyczną i diagnostyczną w różnych jednostkach chorobowych.

Będąc członkiem efektywnego zespołu badawczego dr Tomasiuk ma istotny udział w dowiedzeniu, iż NT-proCNP może być nieznanym dotąd czynnikiem prozapalnym i nowym markerem diagnostycznym u pacjentów z chorobą Parkinsona. Udowodniono też, iż oznaczanie stężenia NT-proCNP w osoczu ma istotną wartość diagnostyczną u pacjentów z sepsą. Doniosłym osiągnięciem jest stwierdzenie, iż stężenie NT-proCNP w osoczu wydaje się być prognostycznie negatywnym markerem u tych pacjentów.

Z kolei oznaczanie stężenia NT-proCNP wydaje się nieprzydatne diagnostycznie i prognostycznie u pacjentów po zabiegach chirurgicznych z lokalnymi stanami zapalnymi. W prezentowanych badaniach wykazano również, iż NT-proCNP jest ważnym wskaźnikiem zapalnym prowadzącym do asthenozoospermii u mężczyzn.

Z kolei badania nad kinetyką zmian stężenia NT-proCNP w surowicy krwi pacjentów ze szpiczakiem mnogim po przeszczepie autologicznym są pomocne w ocenie efektywności leczenia tych pacjentów.

Zaprezentowany cykl prac dowodzi, iż NT-proCNP staje się istotnym czynnikiem diagnostycznym i prognostycznym w przebiegu wielu chorób, zatem niewątpliwie ważnym użytkowym parametrem laboratoryjnym. Te, istotne badawcze osiągnięcia, zostały wykorzystane do zredagowania opracowania stanowiącego przedmiot oceny na poziomie rozprawy habilitacyjnej. Opracowanie to zredagowano z zachowaniem klasycznej struktury a więc wprowadzenia, sprecyzowania celów i założeń pracy, omówienia badań z charakterystyką zastosowanych metod analitycznych a także omówienia otrzymanych wyników w oparciu o wybrane piśmiennictwo. Opracowanie kończą właściwie sformułowane wnioski. Jednak jako recenzent opracowania dostrzegam istotne niedociągnięcia czy wręcz błędy. Najbardziej rażącym jest niezrozumienie metod statystycznych koniecznych i zawsze stosowanych w tego typu badaniach mających za cel wypracowanie z otrzymanych wyników badań właściwych uogólnień. Po to stosujemy te metody aby formułowane wnioski były efektem rzeczywistego, prawidłowego wyzyskania efektów badań. Nie można zatem formułować takich oto zdań: „Średnie poziomy Il-1beta, Il-6, Il-8, Il-10 i Il-12 były wyższe w grupie badanej w porównaniu z grupą kontrolną ale nie były statystycznie istotne $p > 0,05$.” To jest zdanie bałamutne, niedopuszczalne w opracowaniu naukowym. Zastosowane metody statystyczne udowodniły bowiem, iż te średnie poziomy oznaczanych parametrów nie były wyższe jak w grupie kontrolnej. To jedynie przykład zaczerpnięty z omówienia pierwszej z sześciu prac stanowiących opracowanie habilitacyjne, niestety jest więcej tego typu sformułowań.

Ten fakt obniża zdecydowanie moją ocenę zaprezentowanego przez dr Tomasiuka opracowania, choć mimo wszystko całkiem go nie przekreśla, ponieważ opracowanie jest jedynie pochodną już opublikowanych, wartościowych badań.

4. Podsumowanie.

W obowiązującym w naszym kraju systemie awansu naukowego, habilitacja jest najwyższym stopniem dowodzącym pełnej dojrzałości, a zatem i samodzielności naukowej. Uzyskanie tego statusu wymaga jednak rzetelnego dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej. Dr n. farm. Ryszard Tomasiuk, choć z dostrzegalnym trudem, dokumentuje te kwalifikacje.

Zatem przedstawiam wniosek Wysokiej Radzie Wydziału Nauk Biomedycznych i Kształcenia Podyplomowego Uniwersytetu Medycznego w Łodzi o dopuszczenie dr n. farm. Ryszarda Tomasiuka do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

Lublin, 2017-02-23

Prof dr hab. Janusz Sokołowski